

Respect pentru oameni și cărți

Abecedarul bucuriei

Un altfel de catehism
cu Maica Siluana Vlad

Ediție îngrijită de Natalia Corlean

Colecția *Rugul aprins* – 25
Făgăraș, 2017

*Duhul rânduielii, al armoniei. Metafora dansului
Jertfa ca bucurie / jertfa ca târguială*
Responsabilitatea / responsabilitatea
*Duhul rugăciunii. Rugăciunea ca intrare în relație
și dăruire*
Infinitul bun și infinitul prost
*Rugăciunea nu se face pentru că „trebuie” sau
pentru că „îmi vine”*

Creația – o cuvântare a lui Dumnezeu către noi / 88

*Fără Duhul Sfânt, frumusețea și diversitatea lumii
produc durere și deznădejde*
De ce creează Dumnezeu lumea?
*Consum și împărtășire. Omul cultivator și omul
prădător*

Despre Biserică / 101

Intrarea în Biserică e o rânduială amețitoare
Cum să trăiești ritmul liturgic în lume
*Dacă nu se îndumneze iește, omul se îndobitocește
sau se îndrăcește*
Biserica e UNA
Lupta anti-Biserică
Biserica este SFÂNTĂ
Ne e frică de viață!
Biserica este SOBORNICEASCĂ
*Suntem ca un bolnav în comă, dar încă avem
nădejde*
Sobornicitatea în episcopii și parohii
Biserica este APOSTOLICĂ
Misionarism și activism
Continuitatea apostolică
„Aggiornamento” și „învechirea” Bisericii

Despre sfârșitul lumii / 152

*Botezul și învierea morților – termenii între care
se mișcă existența noastră*

*Pierderea Liturghiei a dus la pierderea înțelesului
morții*

*Venirea lui Hristos nu mai e trăită liturgic, ci
istoric*

*Cu cât suntem mai morți, cu atât ne e mai frică de
moarte*

Cine sunt eu? – despre crearea omului /

167

*Cuvântul lui Dumnezeu se materializează de
dragul dialogului*

Trecerea prin iad este inevitabilă

Cutremurătoarea „taină a fărădelegii”

Orice aş face după mintea mea e iluzie

*Fără har, puterile sufletești intră sub putere
demonică*

Taina libertății, cumplită și minunată

Chip, asemănare, îndumnezeire

Ce facem cu iadul din noi?

Eu și Dumnezeu / 190

Noi ne împotrivim lucrării lui Dumnezeu

*Asceza e exercițiul întrupării lui Dumnezeu în
mine*

Diavolul e un angajator care plătește salariu

Plăcerea de a fi victimă

Locul din mine în care vine Dumnezeu

Cele opt gânduri rele / 203

Toată răutatea vine prin gând

1. Lăcomia / 207

Primim lăcomia ca moștenire culturală

Respo... Luptăm cu lăcomia... mânănd!

Doi pași: mulțumire și rânduială

Limita fizică a mâncării

Actul mâncării, un act liturgic

2. Desfrânarea / 216

Curvie și preacurvie

De unde ne vine pornografia?

Iluzia și pretextele desfrânařii

Căutăm iubirea absolută acolo unde nu este

Pași spre vindecare

Dezordinea din viața părinților

Nu suntem doar biologie

Conștientizarea. Să ne iubim pe noi și să urâm

răul din noi

Logica noastră este bolnavă. Să apelăm la

gândirea lui Dumnezeu

Strigare și mărturisire permanentă

3. Avariția / 242

Infinitul prost

Dacă nu te oprești tu, te oprește durerea

Sărăcia, virtute sau păcat?

Să te oprești și să dăruiești

Afișarea luxului

Avariția de proprietăți intelectuale

Avariția de virtuți

Sărăcia cu duhul

4. Mânia / 264

O energie fantastică pusă de Dumnezeu în noi

Prostie în stare pură

Feluri de mânie

Culpabilizarea, o consecință cumplită a mâniei

Începutul vindecării: sunt bolnav

Cauza mâniei e interioară

Meșteșugul iertării

5. Întristarea / 282

Mecanismul întristării

Tristețea este „facă-se voia mea!”

Despre întristarea unora care merg la biserică

Nu mă pot vindeca mâncând sau bând.

Inventarierea ravagiilor

Plăcerea de a fi trist și fascinația răului

*Depresia, o îndumnezeire a obiectului dorințelor
mele*

Suferința nu vine de la Dumnezeu. Remedii

6. Urâtul / akedia / 309

Tristețe / akedie

Ocazia unei nașteri spirituale

Neputința de a recunoaște duhul rău

Demonul de la 40 de ani

La cheremul chefului

Care e nevoie din spatele dorinței?

Alte remedii

7. Slava deșartă / 334

Omul este chemat la slavă

Slavă deșartă / mândrie

Orice facem poate deveni motiv de slavă deșartă

Am fost răniți și vrem să compensăm

Primul pas: să răstorn logica din mine

Iubirea din Sfânta Liturghie

*Îngenuncherea în fața celuilalt și redobândirea
demnității mele umane*

Metastaza generală a sufletului

De ce ne îmbolnăvим de mândrie?

Activitatea principală: să mă scuz și să acuz

*Leacul acuzațiilor și smerenia de a te ruga după
carte*

*Nepuțința de a-ți cunoaște păcatele, dar și
darurile*

Mândria se învață la școală?

*Remedii: recunoașterea bolii și citirea
simptomelor*

Cum să conduci fără să fii mândru?

Alte remedii

Despre urcușul duhovnicesc / 381

Primul pas e o cădere

Prima poruncă: creșteți

Nu ne naștem fără dureri

Dacă vreau, primesc putere

Descoperirea Duhului și a duhului

*Alungarea Duhului Sfânt mă poate duce în
activism*

Pericole, capcane și iluzii

Nu există creștere duhovnicească decât în Hristos

Cel Înviat cu Trupul și Sâangele Lui

Pregătirea, curățirea, învrednicirea

Venirea și plecarea harului. Dorul de Dumnezeu

Respect pentru oameni și cărți

Reporter: *Hristos a înviat, oameni buni! Bun găsit la o nouă emisiune; „Meșteșugul bucuriei” se va numi. Vă propunem un catehism viu, care să nu aibă nimic din caracterul sec al prelegerilor științifice academice, un catehism care să pornească de la bucurie, aşa cum zice și titlul emisiunii. Invitatul nostru permanent va fi maica Siluana Vlad.*

Meșteșugul bucuriei

Reporter: — *Mă bucur să fim împreună, maică. Ce înseamnă pentru dumneavoastră bucuria? Vă întreb pentru că îi salutați pe toți cu acest cuvânt: „Bucurie sfântă!”.*

Maica Siluana: — Înseamnă a simți că ești viu și că are rost să fii viu. Cred că m-a dăruit Dumnezeu cu un surplus de viață. Prea multă viață, prea mult viu în mine... și până la întâlnirea bucuriei sfinte, bucurie pe care a adus-o Mântuitorul la mine – că pe pământ o adusese de 2000 de ani –, acest preaplin de viață mi se părea o durere de nesuportat și o tragedie... și căutam orice metodă care să mă scape, să mă eliberez de surplusul de viață. Abia de când L-am întâlnit pe Mântuitorul în viața mea și de când noi doi locuim împreună, și cinăm împreună, și ne odihnim împreună – de cele mai multe ori, pentru că sunt și momente în care mai adorm singură sau o rup la fugă – bucuria a devenit viață. Surplusul meu de viață a devenit bucurie. și pentru că uneori simțim bucuria iar alteori n-o simțim, uneori e debordantă, alteori ar putea fi numită absentă, cred că e nevoie de un meșteșug pentru descoperirea ei, pentru îmblânzirea ei. și mai e nevoie de trezirea

ei, atunci când pare îngropată sub necazurile zilei, sub tristețile psihismului nostru. De aceea spun: Re meșteșug. Bucuria e un dar, însă activarea ei, trăirea ei în cotidian, presupune și un meșteșug.

— *Mi se pare nemaipomenit ceea ce spuneți, pentru că de regulă oamenii, atunci când văd rasa monahală sau reverenda neagră au o anumită reținere. Au tendința de a crede: „Vai, Biserica asta e mult prea sobră pentru mine! Trebuie să fie ceva trist, ceva abătut...” Nici vorbă de bucurie, crede multă lume. Mai mult decât atât, prezența monahiei sau prezența preotului în mijlocul orașului a fost legată din ce în ce mai mult de tot felul de superstiții, în cel mai bun caz. Și superstițiile acestea sunt legate și de o anumită frică: „Aoleu, mi-a ieșit preotul în cale, o să am ghinion!”.*

— Și eu am pățit asta, când trebuia să iau un taxi. Scuipă, se întorc, strigă... Da, ca să nu le meargă rău.

— *Și atunci, cum bucurie? Cum bucurie în hainele acestea negre?*

— Ar fi bine să știe toată lumea că sub aceste haine negre există o haină albă. La călugărie, noi primim o cămașă albă, ca și cămașa de la Botez, care e haina bucuriei – călugăria este cumva un alt botez –, și peste acea haină a bucuriei îmbrăcăm haina doliului, haina suferinței că nu toți oamenii sunt îmbrăcați în bucurie, că nu toți oamenii, nu toți semenii noștri, nu toți frații noștri trăiesc bucuria Învierii. N-au cunoscut-o, n-au auzit, nu știu, nu pot, nu vor... Ca urmare, Părinții noștri, care au primit de la Dumnezeu haina sau învățătura despre cum să fie haina, au ales această formă vizibilă a durerii noastre nevăzute de a nu fi împreună cu toți și cu fiecare în bucurie.

— Atunci, faptul de a-ți purta haina monahală e și el un meșteșug.

Respect — Face parte din meșteșug, e o formă de a ieși în întâmpinarea celui care suferă, a celui care nu știe că există bucuria. Dacă durerea se plângă și se poate striga, pentru că omul aleargă în ajutor (chiar și cei mai nepăsători oameni ajung la un moment dat să sară în ajutorul celui care plângă de durere sau are un necaz - vedeți cataclismele și tot ce se întâmplă în astfel de situații), bucuria trebuie acoperită, învelită cumva, pentru a nu-l răni pe cel care n-a ajuns să-o cunoască. Ea trebuie mărturisită numai într-o formă accesibilă omului acolo unde este el, în starea în care se găsește el. Iar asta este ascultarea poruncii Mântuitorului, Care zice: „Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Deci bucuria mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și ea capătă formă văzută sau simțită pentru celălalt atunci când Dumnezeu îngăduie și aşa cum îngăduie El. Până atunci, aproapele meu nu trebuie să fie provocat la nimic. Deci asta ar fi... Aproapele meu să aibă loc lângă mine fără să fie provocat de mine. Să fie provocat doar de Dumnezeu, Care Se poate întrevede prin hainele mele. Haina îl poate face cunoscut. Toată lumea știe că hainele aceste sunt ale lui Dumnezeu. Îmi sună odată telefonul pe stradă - că misiunea mea presupune și existența unui telefon - și unul zice: „Ia uite, pe asta o sună Dumnezeu!”. și am fost mulțumită, bucuroasă, recunoscătoare, că în mintea omului nu eram o simplă maică, ci „una de-a lui Dumnezeu”. Iată o formă de a mărturisi acea bucurie ascunsă, care se vede atunci când rânduiește Dumnezeu, cum rânduiește El și cum primește sufletul din fața ta.